

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 000101 09 Увп
Бања Лука, 22.02.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Смиљане Мрша, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Мире Шормаз Трифковић, у управном спору по тужби Р.Б. из М. ..., против рјешења туженог Министарства ... РС, бр. 16-534-1594/08 од 06.08.2008. године, у предмету права на цивилну инвалиднину, одлучујући по захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 000101 08 У од 26.01.2009. године, у нејавној сједници одржаној дана 22.02.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована тужба против непријед наведеног оспореног акта, којим је одбијена жалба тужиоца против рјешења А. службе Града Б.Л., Одјељења за ... бр. 06-534-90/07 од 10.01.2008. године. А тим првостепеним рјешењем одбијен је као неоснован захтјев тужиоца да му се утврди својство цивилне жртве рата и право на цивилну инвалиднину - уз образложење: да нема доказа да је његово рањавање у вези са ратним операцијама као што су бомбардовање, уличне борбе, залутали метак, минобацачка и топовска граната и сл., па да тако нема ни основа из члана 2. Закона о заштити цивилних жртава рата ("Службени гласник РС" бр. 25/93, 32/94, 37/07 и 60/07) да се захтјеву удовољи.

Те разлоге уважава тужена страна и нижестепени суд, како то произлази из образложења оспореног акта и побијане пресуде.

Поднеском, којег је означио именованом "Ревизија", тужилац оспорава законитост те пресуде због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примјене материјалног права. Како ревизија није могуће правно средство у управном спору, овај суд том поднеску даје правни третман благовременог захтјева за ванредно преиспитивање предметне пресуде као могућег правног лијека у управном спору. – налазећи да се она, у суштини, побија и из разлога предвиђених одредбама члана 35. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 109/05 – даље: ЗУС).

Тужилац пресуду оспорава слиједећим наводима: да нижестепени суд „није довољну пажњу обратио на чињенично стање, које није правилно и потпуно утврђено“; да тако правно релевантне чињенице нису цијењене „како појединачно тако и у својој међусобној скупности“; да је његово рањавање услиједило од „лутајућег метка“ на аутобусној станици у вријеме када су се припадници ратне формације враћали кућама; да отуда постоји основ из члана 2. Закона о заштити цивилних жртава рата да му се призна тражени статус и права која по том статусу слиједи; да је неспособан за физичке послове и да живи сам без основних животних средстава, јер да остварује само минималну социјалну помоћ, тако да једва преживљава. Предлаже да се та пресуда укине и предмет врати „првостепеном органу“ на поновни поступак.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта. Додаје да су сви наводи захтјева већ цијењени приликом доношења оспореног акта и да је то исто учинио и нижестепени суд, па предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“, број 109/05 - у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Према одредбама члана 29. став 1. ЗУС-а, суд рјешава спор на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку. Како у проведеном управном поступку није утврђено да је рањавање тужиоца услиједило у околностима из члана 2. Закона о заштити цивилних жртава рата, нижестепени суд је, прихватајући тако утврђено чињенично стање, правилно нашао да нема основа да се тужба уважи. За такав став постоји упориште и у одредбама члана 19. тога закона – да се у тужби не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако несумњиво указују да је чињенично стање очигледно другачије од оног које је утврђено у управном поступку и под условом да тужилац пружи доказ да их без своје кривнице није могао изнијети, односно предложити до завршетка управног поступка. Како је у проведеном управном поступку пред првостепеним управним органом утврђено да метак, којим је тужилац рањен, „није испаљен у борбеним дејствима, нити у ратној операцији“, слиједи да нема ни основа да се тужиоцу призна тражено право ни уз сва разумијевања за његовог тешко стање.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог из члана 35. став 2. ЗУС-а, па се отуда захтјев одбија као неоснован на основу одредаба члана 40. став 1. тога закона.

Записничар
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша